

מ"ת 51028/06/14 - אלירן יעקב דרי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 51028-06-14 מדינת ישראל נ' אברג'ל ואח'

בפני	כב' השופט כרמי מוסק
המבקש	אלירן יעקב דרי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. לפניי בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט, לפיה נקבע שהמבקש ישהה במעצר עד תום ההליכים המתנהלים כנגדו בבית המשפט המחוזי בירושלים.
2. העובדות, בתמצית, הן, כי ביום 25.6.14 הוגש כנגד המבקש ואחרים כתב אישום המייחס עבירה של סחיטה באיומים.
3. יחד עם כתב האישום הוגשה בקשה להורות על מעצרם עד תום ההליכים של המבקש והנאשמים האחרים.
4. בעקבות דיון שהתקיים לפניי, הוריתי ביום 29.7.14 על שחרור המבקש בתנאים שנקבעו באותה החלטה, שכללו בין היתר מעצר בית מלא, הפקדה וערבויות. כן נקבע, כי המבקש יהיה תחת פיקוח איזוק אלקטרוני. החלטה זו ניתנה לאחר שהוגש תסקיר מעצר. המשיבה הגישה ערר על החלטה זו, וביום 5.8.14 הורה בית המשפט העליון כי המבקש ישהה במעצר עד תום ההליכים.
5. המבקש טוען עתה, כי הנסיבות השתנו כך שהכף נוטה בשלב זה להורות על שחרורו לחלופת מעצר. בין היתר טוען המבקש, כי חל כרסום משמעותי בראיות עליהן מבקשת המשיבה לסמוך לצורך הרשעת המבקש בעבירה המיוחסת לו, וכן טוען המבקש כי חל שינוי בנסיבות האישיות הקשורות אליו, בכך שלאחרונה נולד לו בן והברית אמורה להתקיים ביום 18.11.14.
6. בדיון שהתקיים לפניי ניתנה החלטה מפורטת מיום 3.7.14, שעסקה בין היתר בהרחבה בשאלת קיומן של ראיות לכאורה למיוחס בכתב האישום למבקש ולנאשמים האחרים. באותה החלטה הגעתי למסקנה, כי קיימות ראיות לכאורה, אך יחד עם זאת מדובר בראיות שאינן נקיות מספקות. הוספתי וקבעתי כי סביר להניח שהדברים עוד יתבררו

במהלך שמיעת הראיות, וכי לטעמי מדובר בראיות המצביעות על סף נמוך ביותר של השמעת איומים כלפי המתלונן, או הפעלת שכנוע בלתי חוקי כלשהו כלפיו. כך גם קבעתי כי עוצמת הראיות אינה מן הגבוהות, ומכאן נגזרה המסקנה לפיה לכך השפעה ומשקל לעניין בחינת שחרור המבקש לחלופת מעצר. בהמשך ניתנה החלטה מיום 29.7.14, שהתייחסה לבחינת חלופת מעצר למבקש ולנאשם נוסף, זאת לאחר שהתקבל תסקיר מעצר בעניינם. לאחר שהדברים נבחנו, הגעתי למסקנה שניתן לאזן את עברו המכביד של המבקש והחשש שישפיע על עדים, ביניהם המתלונן, אל מול חולשת הראיות, וסברתי כי ניתן להפיג את החשש בחלופת מעצר כפי שפורטה לעיל.

7. בית המשפט העליון בחן אף הוא את חומר הראיות וקבע כי ממכלול הראיות אותן פרט בהחלטתו, בצירוף העובדה שהמבקש לא נתן כל הסבר לראיות שנאספו כנגדו, אלה מציגים תשתית ראייתית לכאורית מספקת להוכחת המיוחס למבקש בכתב האישום. עוד הוסיף בית המשפט, כי כפי שצוין בהחלטת בית משפט קמא, יתכן שהתשתית הראייתית שנפרשה לעיל, אינה מצביעה על ביצוע עבירה שברף העליון של החומרה, אולם בית המשפט סבר כי אופייה החמור של העבירה עצמה, אף אם נסיבות ביצועה אינן החמורות ביותר האפשריות, בצירוף נסיבותיו של המבקש ועמדת שירות המבחן, אלה מטים את הכף לעבר שלילת האפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בתנאים. בית המשפט העליון גם הדגיש, כי המבקש שוחרר בחודש מאי 2014 ממאסר בן 41 חודשים, תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה בר-הפעלה, ולמבקש 7 הרשעות קודמות של סחיטה באיומים לצד עבירות חמורות רבות נוספות. עוד קבע בית המשפט העליון, כי מהראיות עולה שהמבקש היה מנהיג החבורה שביצעה את המיוחס למבקש בכתב האישום ולא עושה דברו של אדם אחר. כמו כן הפנה בית המשפט העליון לתסקיר המעצר, שקבע כי יש קושי להציב למבקש גבולות במסגרת מעצר בית, חרף התרשמות חיובית של שירות המבחן מהמפקחים שהוצעו. בית המשפט העליון סבר, כי נדרשים טעמים חזקים במיוחד שלא לאמץ את עמדת שירות המבחן, וסבר כי במקרה זה לא התקיימו טעמים אלה. לפיכך קבע בית המשפט העליון, כי נתוניו הקשים במיוחד של המבקש מלמדים על קיומו של חשש ממשי כי חלופת המעצר שהוצעה לא תאיין את מסוכנותו, ועל כן בנסיבות אלו אין מנוס אלא לקבל את הערר ולהורות על המשך מעצרו של המבקש מאחורי סורג ובריוח עד לתום ההליכים.

8. במסגרת הבקשה שלפניי לעיון חוזר נטען על ידי המבקש כי חל כרסום משמעותי בראיות המשיבה, וכי עולה עתה שסיכויי ההרשעה נמוכים ביותר. לדעת בא כוח המבקש עניין זה מטה את הכף לכך שיש להורות על שחרור המבקש לחלופת מעצר.

9. במהלך הדיון הפנה בא כוח המבקש את בית המשפט לעדויות שנשמעו במסגרת ההליך העיקרי, וכמו כן הוגשו הפרוטוקולים של הראיות.

10. מטענות בא כוח המבקש עולה, כי עד כה הסתיימה העדות של עד אחד באופן סופי, ואילו עד אחר סיים את חקירתו הראשית, החל בחקירה נגדית ויתכן שלא יהיה צורך להוסיף ולחקור עד זה במסגרת חקירה נגדית, כאשר בא כוח המבקש הודיע לבית המשפט שישקול זאת לאחר שיעיין בפרוטוקול הדיון שהתקיים בהקלטה.

11. מהפרוטוקול עולה כי עד כה העידו שני עדים, כאמור לעיל נתנאל דהן ומתן טובול, כאשר האחרון נמצא באמצע חקירתו הנגדית. נטען, כי עיון בעדויותיהם מעלה שלא הופעלה אלימות כלפי איש מהם ובוודאי שלא כלפי

המתלון.

12. אין מחלוקת, כי העד נתנאל דהן, שהיה עד ראייה למתרחש, מסר שתי הודעות במשטרת ישראל, כאשר בחקירתו השנייה שינה את טעמו ובחר לומר דברים שלכאורה מהם עולה שהמבקש והנאשמים האחרים לא איימו ולא הפעילו אלימות כלשהי כלפי מתן טובול, הוא המתלון. עד זה צפה בסרטון האילם שמהווה את אחת הראיות המרכזיות למה שהתרחש ביום האירוע, הכל כפי שפורט בהחלטות שניתנו בעבר בעניינו של המבקש והנאשמים האחרים. מעדותו עלה, כי המבקש דיבר עם המתלון בטון רגיל ולא מפחיד, וכך גם היה בשיחת הטלפון של המבקש עם אביו של המתלון. עוד עלה, כי לאחר שצפה בסרטון במהלך חקירתו בבית המשפט, העיד כי המתלון לא נשאל מדוע אינו מחזיר את הכסף, אלא נשאל היכן הכסף. כמו כן העיד, כי לא שמע בבירור את השיחה של המבקש והנאשמים האחרים עם המתלון, אך ידע לומר שהייתה זו שיחה שעסקה בכסף. לשאלת בית המשפט השיב, כי לא ראה בשיחה שהתקיימה דבר יוצא דופן וכי לגבי הפגישה, לא הייתה אלימות כלשהי אלא רק דיברו עם המתלון. עוד עלה מעדותו, כי לקראת העדות השנייה שמסר במשטרה החוקר התריע בפניו כי אם לא יאמר בדיוק מה שקרה בפגישה, יואשם במתן עדות שקר. העד מסר, כי דברי החוקר הפחידו אותו והוא לא רצה להסתבק.

13. ככלל, מפנה בא כוח המבקש לעדותו של דהן, ואומר כי ראוי להסיק ממנה שדהן לא סבר שמדובר באירוע חריג או מאיים באופן כלשהו. בהודעתו השנייה הוא בחר לומר את האמת.

14. באשר לעד מתן טובול, שהוא כביכול המתלון בתיק זה, עולה מעדותו כי למעשה לא חשש מהמבקש ויתר הנאשמים, כפי שסבר בית המשפט העליון בהחלטתו, היינו כי במידה שלא יחזיר את הכסף שגנב מהנאשם הראשון (שאינו המבקש שלפני), הוא עלול "לחטוף" מכות.

15. בא כוח המבקש מפנה לעדותו של מתן טובול בבית המשפט, בה אמר כי מי שהפחיד אותו כשנכנסו לביתו היו משטרת ישראל שנכנסו בפראות והפכו את כל הבית, ומכך מבקש בא כוח המבקש להסיק כי מתן טובול כלל לא חשש מהמבקש ומהנאשמים האחרים כאשר נכנסו לביתו.

16. בהקשר זה יש לזכור, כי תחילת הפרשה היא בכך שמתן טובול והאחרים נטלו את כספו של הנאשם 1 בעת שזה הגיע לביתו של מתן טובול להביא למקום מזון ומשקאות, על פי הזמנה של מתן טובול וחבריו, ומתוך טעות שח במקום סכום כסף גדול. עד היום הסכום או מרביתו לא הוחזר לנאשם 1 ויתר על כן, לא הוגש כתב אישום כנגד מתן טובול, דבר שלעצמו אינו מובן ואינו ברור.

17. עיון בעדותו של מתן מעלה, כי הוא העיד שהחוקרים איימו עליו שאם לא ישתף פעולה, יועמד על כך לדין והוא גם נעצר למשך יממה לערך ואז הובא בפני שופט. באשר לאירוע עצמו העיד מתן בבית המשפט, כי בחר להתלוות למבקש ולנאשמים האחרים לביתו, וזאת כדי להחזיר סכום של 15,000 ₪ שנטל מהנאשם 1. לטענת בא כוח המבקש, עולה מהחקירה כי המבקש ויתר הנאשמים לא הכריחו בכוח את מתן טובול להתלוות לביתו, אלא שהדבר נעשה מרצונו ובהסכמתו. באשר למבקש, מתן זיהה אותו בבית המשפט ואמר כי הוא חבר של אביו של מתן. גם בעת שצפה בסרטון,

זיהה את המבקש כחבר של אביו.

18. בא כוח המבקש טוען, כי קריאת מכלול עדותו של מתן מעלה שלא הופעל כלפיו לחץ או איום מסוג כלשהו, ומכל מקום מתן לא העיד כי הופעלו כלפיו איומים או לחצים על מנת שיחזיר את הכסף.

19. באשר למה שהתרחש בביתו העיד מתן, כי היה מדובר בסיטואציה נינוחה, אביו לחץ ידיים למבקש ולנאשמים האחרים, לא הייתה אלימות ולא היו איומים. הוא הסביר כי החזיר את הכסף מאחר שהתבייש במעשיו.

20. אין לדעת מהי הפרשנות העובדתית שתניתן בסופו של יום על ידי בית המשפט שדן בתיק העיקרי. עולה השאלה האם במצב בו אנו נתונים היום חל כרסום משמעותי בראיות המצדיק את שחרור המבקש בתנאים, או שמא מדובר בבקשה לקבוע ממצאי מהימנות, דבר שאינו מתפקידו של בית המשפט שדן בבקשה למעצר עד תום ההליכים, גם אם חלק מהעדים העידו בבית המשפט, וגם אם מדובר בעדים משמעותיים כדי להוכיח את אשמת המבקש.

21. לא אחת נקבע בבית המשפט העליון, כי כדי להצליח בטענה של כרסום בחומר הראיות במסגרת בקשה לעיון חוזר בתנאי השחרור, יש צורך להצביע על שינוי דרמטי במערכת ראיות התביעה ועל כרסום מהותי ומשמעותי, עד כדי הטיית הכף לזכות המבקש באופן שהסיכויים לזיכויו עולים על הסיכויים להרשעתו (ראה: בש"פ 8093/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**).

22. כדי להגיע למסקנה כזו, על בית המשפט להיות משוכנע כי מערך הראיות של המאשימה קרס וכי קיימת פרכה משמעותית אצל העדים העיקריים.

23. עוד נקבע בבית המשפט העליון, כי קיימות אפשרויות שונות שיכולות להביא עדים לחזור בהם מעדותם וכי בדרך כלל חזרה מעדות אינה מהווה כרסום שיש בו כדי לפגוע בתשתית הראייתית הלכאורית של התביעה, שכן בית המשפט אינו בוחן בשלב זה את אמינות העדויות (ראה: בש"פ 1001/99 **קורנבליט נ' מדינת ישראל**). עוד נקבע בהחלטה אחרת של בית המשפט העליון, כי כדי לעיין מחדש במעצר עד תום ההליכים בעקבות כרסום בראיות, יש צורך במהפך ראייתי. חזרת עד מעדותו אינה מגיעה לדרגה זו ועל כן אין מקום שבית המשפט יורה על שינוי בתנאי המעצר או על שחרור לחלופה כאשר אין מדובר במצב בו "הקערה נהפכה כליל על פיה" (ראה: בש"פ 7260/13 **מדינת ישראל נ' יאסר כיאל ואח'**).

24. בית המשפט העליון, בהחלטתו בנוגע למבקש, קבע כאמור כי לתשתית הראייתית, שהיא למעשה הסרט שצולם, מצטרפות הודעות העדים מתן טובול ונתנאל דהן. בית המשפט העליון קבע, כי דהן אישר שנכח במקום בעת המפגש בין המבקש לבין הנאשמים האחרים לבין מתן טובול, אולם הסביר כי לא הבין על מה הייתה השיחה במקום והאווירה נראתה לו רגועה. בחקירתו הראשונה טען כי לא נראה משהו חריג במפגש. בחקירתו השנייה, לאחר שצפה בתיעוד חזותי של המפגש סיפר כי לא אמר את האמת בחקירה הראשונה. בחקירה זו דיבר על כך שנאשם 3 (שאינו המבקש שלפניי) נעמד לפני המתלונן בצורה מאיימת, וכי המתלונן נשאל מספר פעמים היכן הכסף. הדברים נאמרו בטון

לא רגיל ומפחיד. נתנאל תיאר את השיחה ככזו שאינה רגילה ואפשר לומר מפחידה. כך גם תיאר את הדברים שנאמרו לאביו של מתן. נתנאל תיאר את התנהגות המבקש שלפניי כמפחידה ומאיימת. בית המשפט סבר, כי גם אם מתעוררים קשיים עקב כך שנתנאל שינה את גרסתו, נראה כי לצורך הקביעה שקיימות ראיות לכאורה, די בגרסה שמסר בהודעתו השנייה.

באשר למתן טובול, קבע בית המשפט העליון כי גם הודעתו מהווה תוספת לראיות. בית המשפט הדגיש את תשובותיו של מתן כי אילולא החזיר את הכסף, יתכן שהיה מקבל מכות, ולאחר שהחזיר את הכסף לא אירע יותר דבר. בית המשפט פירש זאת כסיטואציה בה היה נתון מתן לסוג של איום, כי אם לא יחזיר את הכסף, יבולע לו.

25. לאחר שעיינתי בפרוטוקול הדיון, ובפרט באותן הפניות שהוגשו לי בכתב על ידי בא כוח המבקש, ניתן לומר כי אכן קיימת חולשה מסוימת נוספת בראיות התביעה, אולם אינני סבור שמדובר בסוג הכרסום הראייתי היכול להפוך את הקערה על פיה ולהוליך למסקנה האחת והיחידה לפיה יש להורות על שחרור המבקש לחלופת מעצר בשלב זה.

26. יש לזכור, כי טרם נשמעו כלל הראיות בתיק העיקרי, ובית המשפט השומע את הראיות אמור להכריע בשאלת המהימנות ולפרש את העובדות והממצאים על רקע מכלול הראיות.

27. לפיכך, ובפרט לאור החלטת בית המשפט העליון, אינני סבור שניתן לקבל את הבקשה ולהורות על שחרור המבקש בתנאים כלשהם.

28. יחד עם זאת, באשר לעובדה כי למבקש נולד בן, והברית מתקיים ביום 18.11.14, נראה לי שראוי לאפשר למבקש להיות נוכח בברית של בנו, ועל כן, לאחר שיימסרו פרטים מתאימים לבית המשפט, אקבע את שעות היציאה של המבקש מהמעצר והחזרה אליו, לרבות ערבים שילוו את המבקש, וכן הפקדה כספית.

ניתנה היום, כ"ד חשוון תשע"ה, 17 נובמבר 2014, בנוכחות ב"כ המבקש וב"כ המשיבה, בהעדר המבקש (בהסכמת הצדדים).

כרמי מוסק, שופט